

Twée Waarheden

Kayla Laine

De Kosmische Bibliotheek 11.11

door
DragonBean

ISBN: 9789403866574
2026 © KaylaLaine
All rights reserved.

TWEE WAARHEDEN

KAYLA LAINE

11.11 De Kosmische Bibliotheek

DEEL 1: DE JAGER

HOOFDSTUK 1 — DE JAGER

De lucht boven de stad hing laag.
Alsof de wolken iets wisten dat hij nog niet wist.

Milan liep met snelle passen langs de grachten. Zijn jas stond open, terwijl de kou zich door de stof heen probeerde te duwen. De straatlantaarns spiegelde in het natte asfalt. Alles glansde. Alles leek scherper dan normaal.

Of misschien was hij dat zelf.

Hij had drie dagen niet goed geslapen. Niet omdat hij moe was—maar omdat hij zijn brein niet kon uitzetten. Elke gedachte sprong naar de volgende. Elk detail plakte aan het volgende detail vast, alsof er een patroon móést zijn.

En ergens in dat patroon zat Noor.

Noor de Vries.
Officieel: psycholoog.
On-officieel: schaduw.

Ze had hem twee maanden geleden benaderd. “Toevallig” op een symposium waar hij een presentatie had gegeven over manipulatie in rechtssystemen. Een onderwerp dat hij zelf te goed kende. Niet als dader, maar als jager. Als iemand die de fouten in het systeem zag. Die ze probeerde te repareren.

Noor had hem toen aangekeken alsof ze hem al langer kende. Niet nieuwsgierig. Niet beleefd.

Maar... alsof ze aan het afwegen was hoeveel hij waard was.

“Jij ziet het,” had ze gezegd. “Waar anderen alleen maar volgen.”

Dat was het eerste moment waarop Milan zich ongemakkelijk voelde. Want het klonk als een compliment. Maar het voelde als een haak.

En sindsdien dook ze overal op.

In zijn inbox.

In zijn werk.

In het nieuws.

In zijn dromen.

En nu: in de zaak die hij had opgepakt.

Een vermissing.

Een meisje van zeventien.

Laatste locatie: een verlaten parkeerterrein aan de rand van de stad.

Het vreemde was niet dat ze verdwenen was. Dat gebeurde vaker.

Het vreemde was hoe snel de politie het “opgelost” wilde hebben.

Te snel. Te netjes.

Alsof iemand een verhaal had klaargezet. En iedereen alleen nog maar de juiste zinnen hoefde op te zeggen.

Milan bleef staan bij een zebrapad en keek naar de overkant. Het groene mannetje flikkerde, sprong weer naar rood. Hij wachtte. Niet omdat hij moest. Maar omdat zijn lijf de controle nodig had.

In de ruit van een winkel zag hij zichzelf weerspiegeld.

Donkere kringen.

Kaken strak.

Ogen die te lang open bleven.

Hij haalde zijn telefoon tevoorschijn.

19:11.

Zijn adem stakte een fractie. Het getal bleef hangen, alsof zijn hersenen er vanzelf een betekenis in zochten.

Een tijd. Een signaal. Een patroon.

Zijn duim zweefde boven Noor's naam. Hij drukte niet.

Niet doen.

Niet nu.

Hij stak de straat over en liep richting het politiebureau. Hij had een afspraak met rechercheur Van Dijk. De man die in deze zaak wel wilde praten—maar alleen als niemand luisterde.

Binnen in het gebouw rook het naar koffie en papier. En iets metaalachtigs dat Milan altijd

associeerde met dossiers waar niemand trots op was.

Van Dijk zat in een glazen kantoor, zijn gezicht half verlicht door een bureaulamp. Hij keek op toen Milan binnenkwam.

“Je bent laat.”

“Ik wilde niet gevolgd worden.”

Van Dijk lachte kort. Maar er zat geen humor in.

“Denk je dat ze jou volgen?”

Milan ging zitten. Zijn knie tikte één keer tegen het bureau. Stop. Rustig.

“Ik weet het niet,” zei hij eerlijk. “Maar ik voel dat er iets niet klopt.”

Van Dijk schoof een map naar hem toe.

“Dan ga je dit interessant vinden.”

Milan opende de map. Foto's. Rapporten. Verklaringen.

Lara's gezicht keek hem aan vanaf een pasfoto. Grote ogen. Een glimlach die net te volwassen was voor haar leeftijd. Alsof ze al geleerd had dat je jezelf mooier moest voordoen om serieus genomen te worden.

“Wat is er mis met de zaak?” vroeg Milan.

Van Dijk leunde achterover.

“Ze willen een verdachte aanwijzen. Snel. Zonder bewijs.”

“Wie?”

Van Dijk aarzelde.

Dat was al antwoord genoeg.

“Milan,” zei hij zachter, “ze willen jou.”

De woorden sloegen niet meteen in. Milan's hoofd wilde ze eerst analyseren. Pas daarna voelde hij het.

Een koude golf.

“Dat is absurd.”

“Dat zei ik ook,” zei Van Dijk. “Maar ze hebben een ‘verklaring’. Een anonieme tip. En...” Hij tikte met zijn vinger op een formulier.

“...een bekentenis die bijna klaar ligt. Ze hoeven alleen jouw handtekening nog.”

Milan keek naar het formulier.

Bovenaan stond:

Bekentenis — vrijwillig afgelegd.

Zijn vingers krulden langzaam. Hij forceerde ze weer open.